

GEDACHTEN WOLF EN GEITJES 2 augustus

Het sprookje van de wolf en de zeven geitjes is vast bij iedereen bekend.

Wie kent het verhaal niet vanuit de kinderjaren?

En bij de meeste mensen zullen de zeven geitjes het meest tot de verbeelding spreken. Het getal zeven staat vaak symbool voor een volledigheid. In dit sprookje symboliseren ze de verschillende delen van het kwetsbare kinderlijke IK, dat nog vatbaar is voor verleiding.

De geitjes zijn onschuldig en naïef en kijken moedig de wereld tegemoet. En zolang de geitjes nog niet puberen en eigenwijs zijn lijkt er niets aan de hand.

Natuurlijk heeft de (over)bezorgde moeder haar kroost goed ingeprent dat ze bang moeten zijn voor de boze wolf en dat de geitjes voor niemand de deur open mogen doen als ze een keer weg moet.

Op een dag wil moeder geit het bos ingaan om voedsel te zoeken daarbij moet ze haar zeven geitjes alleen achterlaten. Na een duidelijke waarschuwing voor de wolf, laat ze hen in vertrouwen achter. Hun beschermende moeder gaat weg. Kunnen de zeven geitjes die verantwoording aan?

En dan heb je natuurlijk nog de boosaardige wolf.

De wolf is waarschijnlijk nooit een populair beest geweest. Altijd op zoek naar een ander lekker beest. Veelal symboliseert de wolf in de verhalen het bedrog, de bedreiging, het slechte. Ook in de realiteit lijkt de wolf vooral een natuurlijke vijand te zijn.

Voor de wolf in dit sprookje geldt dit niet anders. Daarnaast lijkt hij ook vooral slim te zijn en zijn kans om de geitjes op te eten geduldig af te wachten. Hij heeft drie pogingen nodig om de geitjes te slim af te zijn. In de vertelkunst brengt het getal 3 spanning, herkenbaarheid en een natuurlijke climax. Drie keer is scheepsrecht, wat ook geldt voor de wolf in dit sprookje.

Als moeder geit dan op pad gaat, ziet de wolf zijn kans schoon. Bij de eerste twee pogingen herkennen de zeven geitjes hun moeder niet in de wolf die voor hun deur staat. De zeven geitjes sturen de wolf dan weg.

Pas als de wolf zich vermomt als een wolf in schaapskleren wordt het een ander verhaal en wint de sluwe wolf het vertrouwen van de geitjes en doen ze deur voor hem open. Het kwaad vermomt zich vaak als iets vertrouwds of als iets goeds. De jonge geitjes kunnen het kwaad nog niet van de werkelijkheid onderscheiden, waardoor ze in de val van de wolf zijn getrapt. De uitdrukking “een wit voetje halen” ofwel in dit geval een wit pootje halen is hier duidelijk ook van toepassing want de wolf is op een slimme manier binnen gekomen.

Gelukkig blijft de redding nabij als de moeder bij terugkeer de wolf vindt en de kleintjes redt

En hoe is het met ons?

Staan wij soms met angst en beven in onze wereld.

Als we om ons heen kijken zien we oorlogen in het Midden – Oosten en Oekraïne.

Voelen we ons nog wel veilig in onze eigen plaats, onze eigen buurt?

Durven we nog wel voor onze eigen mening uit te komen?

Of heeft de angst om te overleven ons al in beslag genomen en is de onbevangenheid van de geitjes al niet meer dan een utopie?

Dan wordt het tijd om ons van onze angst te bevrijden. Niet door deze angst te vernietigen maar door ons er bewust van te worden en er zo mee te leren leven.

En zijn we soms niet zelf een wolf in schaapskleren?

Door onze vrijheid zo te liefkozen dat we ons uit alle macht te wapenen tegen schijnbare tegenstanders!

Door een ander niet hetzelfde te gunnen als wij wat hebben: een eigen dak boven ons hoofd; genoeg te eten en te drinken en je geen zorgen te hoeven maken over de dag van morgen!

Door geen oog te hebben voor vluchtelingen die voor hun eigen veiligheid of omdat het bestaan hier beter is als in het thuisland naar ons gevlucht zijn!

Door onze lieve aarde niet de kans te geven om zich te herstellen.

Als dat alles wel het geval is wordt het tijd dat we ons realiseren dat de wolf in schaapskleren eigenlijk de gevaarlijkste wolf is. Namelijk eentje die zich zo vermomt dat hij/zij niet meer te herkennen is.

En dat is iets waar Jezus in de evangeliëlezing voor waarschuwt.

Beter is het om te proberen de aangeboren angst naast je neer te leggen en vertrouwen te hebben in de toekomst waarin de oogst van goede vruchten overvloedig zal zijn.

En wat zij die goede vruchten?

De ander net zo lief te hebben als dat we onszelf liefhebben.

Vrede tussen mensen te bevorderen en zo wereldvrede een stapje dichterbij te brengen.

Vluchtelingen een kans te geven om hier een nieuwe en kansrijke toekomst op te bouwen.

Om te zien naar anderen.

Vol liefde te strijden voor een bewoonbare aarde waarin het voor ieder schepsel goed is om te zijn.

Zo kunnen we de angst die in ieder van ons zit vernietigen door in liefde met elkaar om te gaan en ons er bewust van te zijn dat angst bestaat maar ons nooit zal teisteren omdat we weten dat we goede zaadjes overal geplant hebben en dat deze zaadjes wanneer de tijd rijp is vrucht zullen dragen.

Ik wens ons een goede oogst toe met mooie en rijpe vruchten.